

— Отъ Пенчо ли? Ухъ, бабинъ, медъ ти на устата. Разтупка ми се сърдцето отъ добрия хаберъ. Ами прочети ми ба-ремъ писмото, че очитъ ми не видятъ! Какво ми пише Пенчо?

Добриятъ човѣкъ прочете писмото. Пенчо пишеше, че си иде въ недѣля.

Подмлади се баба Тонка отъ радостъ.

Затича се при комшийкитъ, да имъ се похвали съ новината. Скоро се разчу изъ цѣлото село, че Пенчо си иде. Събраха се близки и далечни, напѣлниха бабината Тонкина кѣща, а тя на всички разправя какво ѝ пише Пенчо. Каквото пише той, тя дваждъ повече отъ себе си добавя.

Разправя баба Тонка, разправя, па изведнажъ се сепна:

— Бре хора! Бре каква съмъ азъ стара, та изкухяла! Ами утре е недѣля, утре Пенчо ще дойде. Нали трѣбва да го по-срещна?

Затича се баба Тонка, да приготви хубава гостба, синчето си да нагости. Тя тича, а всички следъ нея ѝ помагатъ. Уловиха най-хубавата кокошка, заклаха я, очистиха я. Комшийкитъ до-несоха коя кисело зеле, коя оризець, коя черъ пиперець, за да стане гостбата по-вкусна, като за рѣдѣкъ гостъ. Момитъ изме-тоха двора, пренесоха вода, наредиха кѣщата.

Късно вечерята се разотидоха. Баба Тонка презъ цѣлата нощъ кое спа, кое не спа, а само за Пенчо си бълнува. На сут-ринята стана рано, накладе огъня, тури тенджерата съ кокош-ката да се готви. А докато се сготви кокошката, баба Тонка из-лѣзе пакъ да си побѣбри съ съседкитъ.

Тукъ малко побѣбра, тамъ повечко, а кога повдигна глава, слънцето бѣше вече на пладне.

— Ами гостбата каква ли е станала?

Тюхка се баба Тонка и тича къмъ кѣщи. Влиза вжтре и какво да види! Огънятъ загасналъ, а до тенджерата клекнало едно съседско куче, бутнало капака и се готви да си хапне отъ кокошката.

— Бре, Мурджо, — крещи баба Тонка, — да не си бут-налъ кокошката, че Пенчо съ какво ще нагостя.

А Мурджо рѣмжи и не се отмѣства.

— Чуешъ ли, Мурджо? Скоро да се махашъ!

— Р-р-р! . . . — отговаря Мурджо.

Той рѣмжи, баба Тонка му крещи, той рѣмжи, тя крещи. Най-последъ видъ тя, че съ думи нѣма да се разправи и се спусна да вземе точилката. Върна се къмъ огнището, но Мурджо го нѣма, а само тенджерата стои и на дъното ѝ зеле и оризець.

— Ами сега! Съ какво ще се нагости Пенчо?

Вайка се, тюхка се, па сама се утешава:

— Най-последъ, нашъ човѣкъ си е. Той за майка си иде, а не за ядене и пиене. Ще си хапнемъ каквото Богъ далъ.

А ето ти, че се задава и Пенчо. Баба Тонка си го знае малко момче, а той станалъ голѣмъ, мустакатъ, та едвамъ може да го познае. Тюхка се, охка баба Тонка, не може да му се нарадва.